

Hjalmars længsel efter Hulda

Min Hulda, jeg sidder i blomstrende lund
her borte i fremmede land;
men har ingen glæde, min længsel står kun
til Danmarks, den elskede strand..
Jeg længes at skue dig kærligt i øje,
og stundom jeg ser mig i tanken at bøje
mig mod dig og kysse din læbe så øm,
men vågner så sorgfuld ag gøglende drøm.

2. Nu klæder derhjemme sig våren i grønt,
frit bølger den brusende sø.
Ak, hvor der om somren i Danmark er kønt,
blot jeg nu gik der med min mø
derhjemme ved stranden. Dog her i det fjerne
her ser jeg hver aften mod funklende stjerne
og sukker og hvisker, o, Hulda, dit navn
og ønsked', jeg hvilede glad i din favn.

3. Nu går du alene ved hjemlige kyst,
din Hjalmar er draget i strid.
Når skal jeg dog trykke dig ømt til mit bryst,
når kommer den ventede tid?
Her færdes i kampen jeg tidlig og silde,
snart glemte jeg hjemmet og følelser milde,
hvis ikke dit elskede billede stod
for sjælen og styrked' min kraft og mit mod.

4. I slagets den blodige tummel jeg går
med tanken på dig og dit hjem.
Jeg kysser den lok af dit dejlige hår,
som engangdu gav mig i gem.
Når stundom sig tankerne mørke vil snige
i hjertet og hviske: "O, dersom din pige
nu sveg dig og rakte en anden sin hånd."
O, da trykker sorgen min bøjede ånd.

5. Min Hulda, du er mig jo kærlig og tro -
ej sandt! Du har lovet din ven,
at troskab skal hos dig evindeligt bo -
jeg kommer, jeg kommer igen!
Jeg husker dit løfte, og fast vil jeg bygge
på dig; jeg vil håbe på glæde og lykke.
Og sveg du mig, o, da i hu blev jeg mørk,
og livet for mig vilde blive en ørk.

6. Min arm skulde ramme den dristige svend,
der røved' min Hulda fra mig.
Jeg bærer jo sværdet endnu ved min lænd,
jeg øver det flittig i krig.
Men nej, hvi fortvivler jeg? Jeg er en dåre.
Tilgiv mig, min Hulda, og aftør din tåre.
Jeg skal ikke krænke dig mere, ak nej.
Med håb og med tro skal jeg vandre min vej.

7. Og skulde du sørge og tænke mig død,
da håb dog: Tit rygterne løj.

Vor lykke er med os - vi intet forbrød;

for os hvælver himlen sig høj.

O, hvor skal vi hvile trygt hjerte ved hjerte,

det er jo alene den lod, vi begærte.

Min Hulda, den lykke er næsten for stor,

og dog - ej jeg tvivler, jeg har jo dit ord.

8. Nu sænker sig solen, jeg ender mit brev.

En såret skal bringe det hjem.

Min elskede pige, læs nu, hvad jeg skrev,

og alle bekymringer glem.

Jeg kysser i tanken dig tusinde gange,

dit billed' mig følger i nætterne lange.

Gud skænke dig lykke, min elskede ven,

og give, at glade vi mødes igen.

Dimmalætting 10. dec. 1981